

Amiről úgy döntöttünk,
hónak nevezzük.

Günter Kunert

1

És jött a Hókorszak. Jött a pusztító vándorlás. Lezúdult haránt a néptelen mezőkre. Betört a kóválygó kerteken át a templomokig. Átsivított a városok oszlopain. Körülfogta a kikötőket. Megbénította a röptereket. Megszállta a fontos épületeket. Az emberek kinéztek ablakukon. Az üzemekben millió mozdulat egyszerre meredt meg. Kék arcélek vájták a levegőt. Senki se tudta, mi történt. Senki se tudta, mi vár rá.

Mindez a tizenkettedik órában. Amikor harangozni lehetett volna. Csúcsforgalmat bonyolítani. Fehérbe vonni a kávéházakat. Kinyitni az olvasótermeket. Átadni a nyolcadik hidat.

Váltani a kalauzokat. A szolgálatos rendőröket. A moziműsorokat.

A munkások féltek kimenni a kapun. A kapunál féltek megmotozni őket. A villamoson féltek helyet kínálni őket. Ők féltek, hogy le kell ülniük.

A láthatatlanok akkor néztek farkasszemet. Egyiket sem lehetett megakadályozni. Egyiket sem lehetett megmenteni.

Jártak a gumilánc talpasok. Mindenütt korszerű kis erődök. Mindenki drótsóvények közt haladt. Nyugalomna intettek a megafonok. Fényszórók nyesték a levegőt. Az ellenőrzés miatt. A mind nagyobb sötétség miatt.

2

Sokan semmit sem vettek észre.
Hittek a rendszigorítás okában —
hajszolták a rájuk bízott ügyet,
elajánlották a Nagy érdekében
lakásokból a kályhát, a szemet,
jegyezték a fölösleges kabátot,
targoncájukat a sívó havon
meg-megállítva, üdvözült mosollyal
sál, sapka jeges színekprázatára
bámulva hosszan tűnődtek azon,
mennyi jó esik általuk a néppel.
Mindazonáltal önmagukkal is.

„Erős tél országa,
ember jobb módjára.”

A járókelők nem néztek utánuk.
Ilyesmi akkor már nem volt divat.
Betlehemeset mindenki érzett
mindig s mindenütt a háta mögött.
Ha presszóba futott: kézre, zenére,
ha színházba: benső jelmondatért.
S ha sörte-álaroban, festetlenül
félelmetes összejövetelekre.

EGY KISFIÚ JÁTÉKAIBÓL

„Meggérek minden ágyút,
szíveskedjék a helyét elfoglalni.
A város ostroma megkezdődik,
nem adjuk át az ellenségnek.”

NEHÉZ HARC

Hölgyem: így pusztítom magam,
elhízó pukkancs, néma csúfolódó.
Nap foltja: nő, velem már nem suhan
vízpart ráncos zöldjébe; dúúú-dúúú! —
soká szédül kanyarba a hajó.

Én, mint nyelv az érdes magot,
pörgetem magam, mint érmét a zsebben.
Gyönyörűen a hantra nem rogyok,
mert ingem alá a kést odadófték —
otthon vagyok, elmélkedem.

Sorsomhoz kürtszó kellene.
Széntelep, kondenzáció, kiáltvány,
s az évszak két áttetsző véglete
közt idegem amire adtam,
pufók-ésszel csap vissza rám.

Hölgyem: a feloldás merő
fényűzés ma se volna még. Kialva,
rózsásra dörgölt kedvvel — az idő
szárnyainkat kék égbe tárná,
bolygókat szülne szívünk mámora.

ÖNGÚNY

Öngúny pusztít, önfegyelem.
Rám hül a riadtság, a kényszer.
Csörren a világ — téli alkony
feltárt rózsá-rom szerveken.

Jön, jön: a jóvátéhetetlen.

TENGERPARTI REGGEL

A tenger visszahúzódott! Borostyánt
hadd keressek — ha teljes éjszaka
vicsorgásától rettegetem, szobámban
s lent a homokon. Hajó kürt-szava —

nem a tűnt kalandból rekedt fejemben,
váltig a révkalauzt szólítaná.
Láthatatlan most is: már nem a ködtől —
fényességtől. Nyersen csapott le rá.

VÍZJEL

Egyszer majd nem lesz húsom, csak följegyzéseim.
A sóvárság mögülük kivilágít.
Ajkam, mint vízjel, sejlík a papíron,
fénybe tartjátok: mosoly; hózuhogásba: néma tünődés.
Hadd árulkodjék majd rólam jobban, e kis
fehér álommal duzzasztott hajó —
vitorlájára írva felségjelnek minden, amit
ma elhallgattatok velem.